

Γιατί είναι ΛΑΘΟΣ το αίτημα δημοψηφίσματος για το μεταναστευτικό

✘ Κάποιοι προσπαθούν να παρασύρουν τον ελληνικό λαό στο λάθος σ' ό,τι αφορά τον νέο νόμο περί των λαθρομεταναστών και ιθαγένειας. Είναι λάθος το αίτημα για δημοψήφισμα. Τραγικό λάθος, εφόσον μετατρέπει ένα ζήτημα σε πολιτικό, ενώ δεν είναι τέτοιο. Είναι προφανές ότι το ζήτημα δεν είναι πολιτικό. Δεν είναι πολιτικό, όσο δεν είναι πολιτικό ζήτημα και το να πάρει μια κυβέρνηση την απόφαση να χαρίσει τη Θράκη στους Τούρκους ή τη Μακεδονία στη FYROM. Για τέτοια ζητήματα έχει "αποφασίσει" το Σύνταγμα και αυτά τα ζητήματα δεν είναι πολιτικά. Δεν απαιτούν σχετικές ή απόλυτες πλειοψηφίες, προκειμένου να εφαρμοστούν υπό καθεστώς νομιμότητας. ΑΠΑΓΟΡΕΥΟΝΤΑΙ ρητά από το Σύνταγμα. Η Ελλάδα ανήκει στους Έλληνες και το Σύνταγμα προστατεύει το σύνολο των ιδιοκτησιών των Ελλήνων με "όλα τα μέσα".

Μόνον τα πολιτικά ζητήματα βρίσκουν λύσεις μέσω δημοψηφισμάτων. Τα ζητήματα, όπου οι πλειοψηφίες, μέσω των δημοψηφισμάτων αυτών, έχουν ένα ισχυρό μέσο να εκφραστούν και να δηλώσουν τις αντιθέσεις τους ως προς τις μεθοδεύσεις της κεντρικής πολιτικής εξουσίας. Τα πολιτικά ζητήματα ανήκουν στη σφαίρα του υποκειμενικού και γι' αυτόν το λόγο επιλύονται ακόμα και με τη μέθοδο των δημοψηφισμάτων. Πολίτες, οι οποίοι έχουν διαφορετικές αντιλήψεις και πρέπει αναγκαστικά να συνυπάρξουν μέσα στα πλαίσια της δημοκρατίας, αποφαινόμενοι μέσω δημοψηφισμάτων, προκειμένου να ισχύσει η αρχή της πλειοψηφίας. Μια πλειοψηφία, η οποία, εξαιτίας του υποκειμενικού που χαρακτηρίζει το όποιο πολιτικό θέμα, μπορεί ανά πάσα στιγμή ν' αλλάξει.

Οι κυβερνήσεις έχουν τη δικαιοδοσία από το Σύνταγμα να επιλύουν τέτοιου είδους ζητήματα. Να τα επιλύουν με βάση τη δική τους υποκειμενική αντίληψη και βέβαια βάση της επίσης υποκειμενικής αντίληψης αυτών που τις ψήφισαν. Γι' αυτόν τον λόγο πολλές φορές η μία κυβέρνηση λειτουργεί ακυρωτικά σ' ό,τι αφορά τις πολιτικές μιας άλλης. Γι' αυτόν τον λόγο μια επόμενη κυβέρνηση μπορεί να ακυρώσει τις πολιτικές "σημαίες" της προηγούμενης. Κάτι ανάλογο μ' αυτό που συμβαίνει σήμερα, όπου από τη μία πλευρά ένας αφελής Γιωργάκης μιλάει για προεκλογικές δεσμεύσεις σ' ό,τι αφορά το θέμα της παροχής ιθαγένειας στους

λαθρομετανάστες και ο Σαμαράς από την άλλη “απαντά” με τις απειλές της ακύρωσης των συγκεκριμένων πολιτικών.

Όλα αυτά είναι εκ του πονηρού. Κάποιοι προσπαθούν με ύπουλο τρόπο να εμφανίσουν το συγκεκριμένο πρόβλημα σαν πολιτικό, ενώ δεν είναι τέτοιο. Γιατί; Για να ολοκληρώσουν τις ανθελληνικές μεθοδεύσεις τους. Σ’ αυτό το σημείο βρίσκεται η παγίδα του αιτήματος για δημοψήφισμα. Είναι βέβαιον ότι υπάρχει παγίδα. Γιατί; Γιατί τα πολιτικά ζητήματα εμπεριέχουν από τη φύση τους την έννοια της “μάχης”, της “σύγκρουσης” αλλά και της “διαπραγμάτευσης” και της “υποχώρησης”. Τα πολιτικά ζητήματα έχουν από τη φύση τους “ευκαμψία” και αυτό αναζητούν κάποιοι, προκειμένου ν’ αναγκάσουν τους Έλληνες να υποχωρήσουν από τα “άκαμπτα” δίκια τους. Κάποιοι, χρησιμοποιώντας το “μαστίγιο” της εξουσίας και κάποιοι άλλοι υποσχόμενοι το “καρότο” του δημοψηφίσματος, θα αναγκάσουν τον λαό να σκέφτεται όπως τους βολεύει, προκειμένου να τον “παγιδεύσουν”. Να τον “παγιδεύσουν” στα “παζάρια” και άρα στη λογική της διαπραγμάτευσης, εκεί όπου εκ του Συντάγματος δεν υπάρχει τέτοιο ενδεχόμενο.

Γι’ αυτόν τον λόγο δίνουν αυτήν την “παράσταση”. Την “παράσταση” της δημοκρατίας των πολλών και διαφορετικών απόψεων. Προσπαθούν να πείσουν τον λαό ότι το συγκεκριμένο πρόβλημα είναι πολιτικό, ενώ αυτό δεν είναι τέτοιο. Προσπαθούν να πείσουν τον λαό ότι το συγκεκριμένο πρόβλημα ανήκει στο επίπεδο του υποκειμενικού. Στο επίπεδο όπου υπάρχει σχετικότητα και πρέπει να αποφασίσει είτε η κυβέρνηση είτε ο πολίτης, εφόσον δεν έχει “αποφασίσει” το Σύνταγμα. Αυτό είναι το όλο θέμα. Όταν σε ένα θέμα έχει “αποφασίσει” το Σύνταγμα, δεν μπορεί να το παρακάμψει καμία κυβέρνηση. Με κυβερνητικές αποφάσεις ή δημοψηφίσματα μπορεί ν’ αποφασιστεί αν θα γίνει η εκτροπή του Αχελώου, αλλά όχι η παράδοση του κράτους σε ξένους. Σε μια τέτοια περίπτωση μιλάμε για παρανομία και όχι για διαφορετική πολιτική άποψη. Μιλάμε για πραξικοπηματίες και όχι για πολιτικούς. Πραξικοπηματίες είναι αυτοί οι οποίοι προσπαθούν ν’ απειλήσουν ένα συνταγματικά κατοχυρωμένο “έννομο συμφέρον” του λαού. Προδότες της δημοκρατίας και του έθνους είναι αυτοί οι οποίοι προσπαθούν να μετατρέψουν αυτό το άκαμπτο έννομο συμφέρον σε εύκαμπτο πολιτικό συμφέρον.

Απλά πράγματα. Όταν έρχεται κάποιος παράνομος καταληψίας της περιουσίας σου, φωνάζεις την αστυνομία να εφαρμόσει τον νόμο και δεν καλείς τους γείτονες να ψηφίσουν για το τι πρέπει να γίνει. Δεν σε ενδιαφέρει η άποψη των γειτόνων,

όταν υπάρχει η “άποψη” του νόμου. Δεν σε ενδιαφέρει αν έχουν κοινή ιδιότητα με εσένα και αν θεωρητικά θίγονται και οι ίδιοι από ανάλογες πράξεις. Δεν έχεις κανέναν λόγο να ρισκάρεις το υποκειμενικό, όταν σε συμφέρει το αντικειμενικό. Δεν έχεις κανέναν λόγο να ενεργοποιήσεις τα συμφέροντα των εχθρών σου, οι οποίοι θα εκμεταλλευτούν το πρόβλημά σου, για να επεκτείνουν τα δικά τους συμφέροντα. Σε κάθε περίπτωση εκμεταλλεύεσαι την έννοια του πολιτισμού και οι πολιτισμοί λειτουργούν με βάση τους νόμους.

Τι λέει σ’ αυτήν την περίπτωση ο νόμος; Ότι δεν μπορεί –σε κανένα επίπεδο ιδιοκτησίας– να νομιμοποιηθεί ο οποιοσδήποτε παράνομος εισβολέας απέναντι στον νόμιμο ιδιοκτήτη. Δεν μπορεί ο οποιοσδήποτε λαθρομετανάστης και για τον οποιονδήποτε λόγο ν’ αποκτήσει τα ίδια δικαιώματα με τους γηγενείς. Όταν η έννοια της “Ιθαγένειας” είναι αυτή η οποία προσδιορίζει την ταυτότητα του ιδιοκτήτη, ευνόητο είναι ότι αυτή η ιδιότητα δεν παρέχεται σε κανέναν εισβολέα. Αυτό λέει ο συνταγματικός νόμος και αυτός είναι άκαμπτος. Όπως λοιπόν καμία κυβέρνηση δεν μπορεί να προσθέσει αυθαίρετα νέους μετόχους στους παλαιούς “ιθαγενείς” μετόχους του ΟΤΕ, έτσι δεν μπορεί να παράσχει την ελληνική ιθαγένεια στους λαθρομετανάστες. Μπορεί, για λόγους ανθρωπιστικούς, να τους δώσει “πράσινη” κάρτα, αλλά όχι Ιθαγένεια και ό,τι αυτό συνεπάγεται από πλευράς δικαιωμάτων.

Όλο το μυστικό είναι ν’ αποδείξει κάποιος το αυτονόητο. Να αποδείξει ότι η έννοια του “πολίτη”, εκτός από το πολιτισμικό, εθνικό ή άλλο περιεχόμενο, εμπεριέχει μέσα της και το οικονομικό συμφέρον. Να αποδείξει ότι η έννοια της “Ιθαγένειας” έχει και οικονομικό περιεχόμενο. Τα πράγματα λοιπόν είναι απλά. Με βάση το Σύνταγμα ο ελληνικός λαός είναι κυρίαρχος. Κυρίαρχος σημαίνει και ιδιοκτήτης. Ο κάθε Έλληνας πολίτης πάνω απ’ όλα είναι συνιδιοκτήτης με όλους τους ομοίους του σ’ αυτήν τη χώρα. Είναι συνιδιοκτήτης σε όλα τα επίπεδα της ιδιοκτησίας της. Κάθε Έλληνας πολίτης, από τη στιγμή που γεννιέται, έχει υπό την ιδιοκτησία του ένα πολύ συγκεκριμένο ποσοστό αυτής της χώρας.

Αν είμαστε, για παράδειγμα, δέκα εκατομμύρια Έλληνες, ο κάθε Έλληνας έχει το 1/10.000.000 της ιδιοκτησίας αυτής της χώρας. Ακόμα κι αν δεν έχει καθόλου ιδιωτική περιουσία, είναι ιδιοκτήτης, εφόσον έχει υπό την κατοχή του αυτό το μερίδιο από τη συνολική συλλογική περιουσία των Ελλήνων. Μια περιουσία, η οποία είναι υπαρκτή και όχι θεωρητική, εφόσον περιλαμβάνει το σύνολο του δημοσίου κεφαλαίου και όλα τα “ψιλά” δικαιώματα πάνω στο σύνολο της ιδιωτικής περιουσίας σ’ αυτήν τη χώρα. Δεν μπορεί καμία κυβέρνηση να “χαρίζει”

αυτό το δικαίωμα σε κανέναν που δεν πληρεί αυτές τις προϋποθέσεις. Δεν μπορεί καμία κυβέρνηση να μειώνει αυτό το μερίδιο της ιδιοκτησίας για κανέναν λόγο. Αν σε έναν λαό δέκα εκατομμυρίων προσθέσεις δυόμισι εκατομμύρια νέων “ιθαγενών”, στην πραγματικότητα μειώνεις αυθαίρετα την περιουσία των προηγούμενων κατά 25% και αυτό είναι παντελώς παράνομο. Δεν είναι πολιτικό ζήτημα. Είναι παρανομία σε βαθμό πραξικοπήματος.

Γι’ αυτόν τον λόγο μιλάμε για οικονομικό “περιεχόμενο”. Οι Έλληνες έχουν πληρώσει αυτήν την ιδιότητα όπως πληρώνουν όλοι οι νόμιμοι μέτοχοι όλων των νόμιμων ιδιοκτησιών. Έχουν πληρώσει αυτήν την ιδιότητα όπως την έχουν πληρώσει όλοι οι λαοί, προκειμένου να διατηρήσουν την ελευθερία της πατρίδας τους. Κάποιοι Έλληνες έζησαν σε συνθήκες πλήρης ανέχειας, επειδή η “πληρωμή” της ιθαγένειάς τους απαιτούσε την ορφάνια του πολέμου. Κάποιοι Έλληνες έζησαν ως ανάπηροι εξαιτίας αυτής της “πληρωμής”. Κάποιοι Έλληνες φορολογήθηκαν σκληρά, για ν’ αποκτήσει η ιδιοκτησία αυτή τα χαρακτηριστικά εκείνα, που την κάνουν ακόμα πιο χρήσιμη για τους ιδιοκτήτες της. Τι σχέση έχει αυτός ο νόμιμος ιδιοκτήτης με τον λαθρομετανάστη, ο οποίος πλήρωσε σε κάποιον Τούρκο λαθρέμπορο κάποιες λίγες χιλιάδες ευρώ, για να τον φέρει έξω από την “πόρτα” του; Αν κάποιος πληρώσει το ταξί μέχρι τον ΟΤΕ, μπορεί να εισέλθει μέσα σ’ αυτόν ως μέτοχος;

Το κακό είναι ότι όλοι αυτοί οι πονηροί παρασέρνουν στην ηλιθιότητα και όλους τους φουκαράδες λαθρομετανάστες, των οποίων η πρόθεση δεν πιστεύουμε ότι είναι να αδικήσουν τους Έλληνες. Για να επιβιώσουν ήρθαν στην Ελλάδα και όχι για να κλέψουν τους Έλληνες. Όμως, το θέμα είναι ότι παρασύρονται στη λογική των ιμπεριαλιστών και των προδοτών. Ακόμα και τα επιχειρήματά τους στερούνται πάσης λογικής. Τους αρέσει η Ελλάδα, την αγαπάνε και θέλουν να ζήσουν μέσα σ’ αυτήν ως Έλληνες και άρα ως ιδιοκτήτες της. Και στον γράφοντα αρέσουν οι Βερσαλλίες, τις αγαπάει και θέλει να ζήσει σ’ αυτές, αλλά ...δυστυχώς δεν συμφωνούν οι Γάλλοι. Θέλουν τα παιδιά τους να γίνονται αυτόματα Έλληνες, επειδή γεννήθηκαν στην Ελλάδα. Αν δηλαδή την επόμενη χρονιά ξαναμεταναστεύσουν και πάνε στην Ιταλία γεννοβολώντας, θα έχουμε μια καθημερινότητα με βάση για το γνωστό ανέκδοτο; Ένας Πακιστανός, ένας “Έλληνας” και ένας “Ιταλός” κάθισαν να φάνε...

Η ψήφος του πολίτη στην πραγματικότητα δεν αποτελεί μια απλή δημοκρατική “κατάκτηση”. Είναι η ψήφος του μετόχου ιδιοκτήτη αυτού του κράτους. Η νόμιμη ψήφος ενός νόμιμου ιδιοκτήτη. Είναι η ίδια η ουσία του “κράτους” του Δήμου και

άρα της Δημοκρατίας. Αυτό περιγράφει η έννοια της “Ιθαγένειας” και αυτή δεν δίνεται ποτέ και σε κανέναν, που δεν έχει τις απαιτούμενες προδιαγραφές. Εξαιρέσεις γίνονται μόνον όταν αυξάνεται η αξία της ιδιοκτησίας και όχι όταν αυτή μειώνεται. Οι κυβερνήσεις, δηλαδή, μπορούν να δίνουν κατ’ εξαίρεση την Ιθαγένεια μόνον σε περιπτώσεις που αυξάνεται η αξία της συλλογικής περιουσίας. Η αξία της περιουσίας του Δήμου. Όπως είχε γίνει με την περίπτωση του διάσημου καρδιοχειρουργού Κρίστιαν Μπάρναρντ, του οποίου το αίτημα για την απόκτηση της ελληνικής ιθαγένειας ικανοποιήθηκε, γιατί απλούστατα “διαφήμιζε” την Ελλάδα και άρα αύξανε το συλλογικό κεφάλαιο των Ελλήνων.

Άρα ...δεν χρειάζεται καθόλου δημοψήφισμα. Μερικές υπογραφές πολιτών χρειάζονται, για να κατατεθεί μια απλή μήνυση κατά της κυβέρνησης. Μήνυση εναντίον μιας κυβέρνησης, η οποία αυθαίρετα θέλει να τους μειώσει την περιουσία κατά 25%. Η συνταγματικότητα του νόμου πρέπει να κριθεί. Αν αυτός ο νόμος κριθεί αντισυνταγματικός, όλα τελειώνουν. Δεν χρειάζεται να φοβόμαστε προδότες Γιωργάκηδες και ούτε να ελπίζουμε σε “σωτήρες” Σαμαράδες. Δεν θα εφαρμοστεί ποτέ ένας τέτοιος νόμος και άρα δεν θα χρειάζεται να περιμένουμε να ακυρωθεί. Κανένας νόμος και ποτέ δεν θα μπορεί να παρέχει την ελληνική ιθαγένεια με μαζικές διαδικασίες. Μέτοχοι του ελληνικού κράτους από τον Έβρο μέχρι την Κρήτη και από την Καστοριά μέχρι τη Ρόδο θα είναι ΜΟΝΟΝ τα παιδιά των Ελλήνων. Οι ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΙ αυτών που έχυσαν το αίμα και τον ιδρώτα τους, για να μπορούμε να ονομάζουμε ελληνική γη αυτήν τη μικρή γωνιά του Πλανήτη. [...]

Τραϊανού Παναγιώτης
Πρόεδρος του ΕΑΜ Β΄

www.eamb.gr